

ЖИТНО ЗЕРНО

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. * * *	Добриятъ синъ.
	Изъ учението на Учителя за Любовта.
Б. Боевъ	II. Прояви и мѣсто на Любовта.
А. В. С.	Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
П. Г. П.	Общуване съ космоса.
Н. Поповъ	Високиятъ идеалъ за личността и обществото.
Изъ нашия животъ. Б. Боевъ :	Тритѣ струни на живота.
Стрелецъ	Ново посещение отъ лѣкари при Учителя.
Д. Ан-ва и Ек. М-ва.	По колелото на Зодияка. Близнаци.
Загадъчни явления	Стихове
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître :	Единствената реалность.

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. * * *	Le bon fils.
	De l'enseignement du Maître sur l'Amour.
В. Воѣв	II. Les manifestations et la place de l'Amour.
А. В. С.	De l'enseignement du Maître sur la respiration.
П. Г. П.	Relations avec le Cosmos.
Н. Попов	Le haut idéal pour l'individu et pour la société.
De notre vie	Les trois cordes de la vie.
B. Boëv :	Une nouvelle visite de médecins chez le Maître.
Sagittaire	La Roue du Zodiaque. Gémeaux.
Д. Ан-ва et Ек. М-ва	Vers.
Phénomènes énigmatiques.	
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	L'unique réalité.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 5.

Добриятъ синъ

Отъ 11 стихъ до края на 15 глава на Евангелието на Лука е разказана притчата за блудния синъ. Въ тази притча виждаме двама синове съ противоположни заложби. Въ ума на младия синъ се зароди идеята да иде въ странство. Една добра идея. Бащата като погледна сина си, въ сърдцето му се събуди любовъ къмъ него. Обичень бѣше този синъ. Помисли бащата и си каза: Какво хубаво дете, какво умно дете е, да му дамъ свобода да иде, кждето иска. Най-първо младиятъ синъ отиде да учи въ нѣкой университетъ. Разбира се, попада въ единъ градъ, дето има развлѣчения, театри, кина, после други забавления. Увлѣча се въ любовни работи. Разблудниятъ животъ е любовна работа. Тамъ си пишатъ любовни писма, всѣки день носятъ нови костюми, шапки, обувца. Има срещи съ различни приятели, пиятъ разни ликьори, пушатъ цигари, свирятъ цигулки. Тия нѣща малкиятъ синъ ги нѣмаше при баща си. Малкиятъ синъ върви по линията на майка си, по женския принципъ. Той иска да опита всичко. Следъ като ходи по свѣта и изхарчи всичкото си богатство, което баща му даде, като остана да пасе свинитѣ, че не му даваха и рошкови да яде, той си спомни, че и слугитѣ при баща му иматъ по-добро положение отъ неговото. Той съзна погрѣшката си и реши да я изправи, като се върне при баща си. Малкиятъ синъ не обвини майка си, че тя му дала такива заложби, че тя, ако бѣше по-добра, и той щѣше да бжде по-добъръ, но като видѣ погрѣшката си, разкая се и реши да я изправи. Той се върна при баща си съ вътрешно смирение и каза: „Не съмъ достоенъ да бжда твой синъ, но приеми ме като единъ отъ слугитѣ си. Каквото ми кажешъ сега, ще го направя“.

Онзи голѣмиятъ синъ, който върви по линията на баща си, който е недоволенъ, въ него има честолюбие. Това е мъжкиятъ принципъ. Голѣмиятъ синъ се разгнѣви, като видѣ, че баща му направи пиршество при връщането на малкия синъ. Той каза на баща си: „Отначало съмъ изпълнявалъ волята ти и досега ти нищо не си ми далъ, едно яре не си ми далъ да заколя и да се повеселя съ приятелитѣ си. А този като се върна, за него закла храненото теле“. Баща му каза: „Синко, всичко, каквото имамъ е твое. Този твой братъ бѣше изгубень, а сега се намѣри“.

Малкиятъ синъ започна зле и свърши добре. Голѣмиятъ започна добре и свърши зле. Ние хората на земята сме тия синове. Религиознитѣ хора сж голѣмитѣ синове, които изпълняватъ Божиитѣ заповѣди, спазватъ законитѣ Му, молятъ се, посятъ, живѣятъ благочестиво и се

считатъ за праведни. Но, когато видятъ Божията милость къмъ грѣшнитѣ, ставатъ недоволни и казватъ: „Господи, ние постоянно се молимъ, слушае Те, пъкъ Ти намъ нищо си ни далъ, а на тия грѣшниците и богатство и кѣши, всички блага давашъ“.

Като дойдоха на земята младитѣ синове, заживѣха нашироко и всички загазиха. Ние сме тия млади синове, на които баща имъ даде имане и ги остави свободно да правятъ, както разбиратъ. И намъ нашиятъ баща ни е далъ много сили, които сж скрити въ насъ и които може да ги развиемъ. Човѣшкиятъ организъмъ е толкозъ пластиченъ и такава енергия има въ него, че човѣкъ може да развие грамадна сила въ себе си. Човѣкъ е най-възвишеното сѣщество на земята и е надарено съ такива дарби, съ каквито никое друго сѣщество не е надарено. Даже и най-неспособниятъ човѣкъ има грамадни заложби.

Ние сме дошли на земята, за да опитае земния животъ. Когато опитае всички земни блага, когато загубимъ всичкото си богатство, когато преминемъ презъ много страдания и мжки, въ насъ се пробужда едно ново съзнание, едно вътрешно дълбоко познание за нашия небесенъ баща. Ние разбираме, че има едно сѣщество, което ни обича, което ни дава потокъ за всичко възвишено въ нашата мисль, потокъ за всичко благородно въ нашитѣ чувства и за възвишеното въ нашитѣ постѣпки. То е така благо, че не ни счита виновни за погрѣшкитѣ, които сме направили. Съ пробужденето на съзнанието ни, се пробужда и възвишената и благородна природа, която Богъ е вложилъ въ насъ. Ние съзнаваме, че за да се върнемъ при Него, трѣбва да изявимъ Божествената си природа. Това ще стане, като се решимъ да слушимъ и да изпълнимъ волята на Великия въ свѣта съ любовъ. Нѣма по-благородно нѣщо, да обичаме Бога въ себе си! Нѣма по-благородно да обичаме ближния като себе си! По пжтя на служението, ние ще се приближимъ при нашия небесенъ баща.

Освенъ примѣра на тия двама синове, има единъ примѣръ, на добрия синъ. Христосъ е добриятъ синъ. Нѣма нѣщо по-хубаво отъ добрия синъ. Винаги е билъ готовъ да слуша, каквото баща Му каже. Христосъ казва: „Отче, да бжде Твоята воля. Не дойдохъ да изпълня моята воля, но Твоята“. Добриятъ синъ постѣпва така, както баща му мисли. Безусловно изпълнява Неговата воля и не гледа, какъ баща му постѣпва съ другитѣ братя, но е готовъ да помогне на всички, които баща му обича, макаръ и да сж грѣшници.

Отъ такива синове се нуждае съвременното човѣчество. Ние можемъ да бждемъ като Христа, да последваме Неговия примѣръ. Изведнажъ не можемъ да бждемъ, но да започнемъ съ най-малкото. Нашиятъ баща ни е далъ всичкитѣ възможности и условия да бждемъ отъ добритѣ синове. Въ насъ е вложено семето на добрия синъ. Ние трѣбва да го развиемъ, това семе да пусне коренитѣ си въ Божествения свѣтъ, да израсте и въ него да потекатъ соковетѣ на единния животъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие прѣчкитѣ“. Да бждемъ плодоносни прѣчки на тая жива лоза.

Ако мислимъ, чувствуваме и постѣпваме добре, ние сме добри синове. Ако обичаме нашитѣ ближни, ние сме добри синове. Ако обичаме Бога, ние сме добри синове.

Д-ръ Ел. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

II

Прояви и мѣсто на Любовта

Досега разглеждахме схващанията на Учителя за сжщността на Любовта — като космическа сжщност, като сжщност, свързана съ живота на човѣка. Разглеждахме още и схващанията Му за Христа като изразъ, въплотение на самата Любов на Бога. Ние видѣхме, какво богатство и оригиналност на мисълта се криятъ въ тия схващания, въ това учение на Учителя за Любовта. Не по-малко е богатството и разнообразието на мислитѣ на Учителя върху други особености на Любовта, които доизграждатъ едно цѣлостно, красиво учение по този въпросъ.

Ще разгледаме по известенъ редъ редица отношения на Любовта къмъ самия животъ — проява на Любовта, качества на Любовта, Любовта като факторъ за обнова, претворба на живота и др. и др.

Върху проявата на Любовта, Учителътъ е казалъ твърде много нѣщо. Проявата на Любовта може да се разглежда сжщо така двояко: проява въ козмоса, въ битието, като принципъ и проява въ живота на човѣка.

Ето какво казва Учителътъ върху проявата на Любовта като принципъ въ битието*):

„Любовта е единствениятъ законъ, който се проявява въ тритѣ свѣта:

въ Божествения свѣтъ тя се проявява като Любовъ къмъ Бога; въ духовния свѣтъ тя се проявява като Любовъ къмъ себе си, къмъ душата си, а въ физическия свѣтъ тя се проявява като Любовъ къмъ ближния си (3).

Сжществуватъ три прояви на Любовта: човѣшка, ангелска или духовна и Божествена.

Въ човѣшката любовъ едната трета е Божествена, а дветѣ трети — човѣшка.

Въ духовната Любовъ дветѣ трети сж Божествена, едната трета — духовна, а въ Божествената Любовъ — и тритѣ трети сж Божествена Любовъ (14).

Проявата на Любовта въ физическия свѣтъ е преходна, временна, преривна. Тя отдѣля частитѣ отъ Цѣлото.

Проявата на Любовта въ духовния свѣтъ внася разширение, освобождение.

Проявата на Любовта въ Божествения свѣтъ дава изобилие, обединява всичко, услужва всѣкога, при всички условия, въ радости и скърби, осмисля живота на всичко, създава истински трайни връзки, внася свобода, радостъ, веселие, просторъ. До нея се идва презъ първитѣ две стѣпала, презъ първитѣ две прояви на Любовта (7).

*) За литературнитѣ указания вижъ бр. 4 отъ тази година на списанието Житно Зърно, стр. 124.

Любовта живее само в реалността на нещата, които са вечни (14).

Любовта е проява на онова Начало, което е непознато за хората — то е Бог. Бог е незначителен без Любовта (14).

Любовта се проявява в живота. Тя ражда, тя носи живота. Доброто е плод на Любовта (3).

В съвременния свят Любовта може да се прояви само чрез добродетелта (6).

Любовта и доброта се проявяват извън времето, а последствията им остават в времето (13).

Мъдростта представя формите, чрез които Божията Любов се проявява и изяснява.

Истината е най-чистият образ на Любовта.

Правдата е физическата страна на Любовта (3).

Любовта се проявява в живота, но извън времето и пространството. Моментът на проявата на Любовта е кратковременен, но внася пълно единство в живота, примирява всички противоречия (10).

Любовта се проявява еднакво чрез малките и големите същества (14).

Любовта не е нищо обикновено. Тя е най-големият изключение, което може да се срещне в живота. Любовта се проявява в това, което хората наричат „случайни неща“. Основа на новия живот е Любовта като изключение.

Любовта като изключение носи великото, мощното в живота (9).

Любовта се проявява като принцип в духа. Любовта като принцип едва сега влиза в света. Тя обгръща всичко (2, 3)“.

От изнесените мисли на Учителя върху проявата на Любовта в битието като принцип, ние виждаме също големият разнообразие на образи и форми, чрез които ни се изясняват проявите на Любовта. За нас изпъква като кардинално схващане мисълта, че Любовта се проявява в живота, но извън времето и пространството, тя, обаче, оставя последствия в времето и пространството — внася хармония в живота, внася пълно единство, добро, примирява всички противоречия.

Самият живот безусловно се проявява в времето и пространството, защото всички същества на земята и в небесното пространство живеят в времето и пространството. Любовта, която ражда живота, е извън времето и пространството и се проявява също извън тях. В действителност Любовта ни се представя като една ирационална същност, която има също ирационална проява. На земята тя става разбираема само с резултатите си, посредством добродетелта и особеностите, които внася в третия свят, свързани с земята — образувачи в своята цялост окултното понятие „земя“, „единният човешки свят“. Тия особености, които представят един вид материализирани прояви на Любовта, ни се изнасят:

1. На физическия свят като Любов към ближния. Тази проява на Любовта, поради естеството на материята на физическия свят, не може да бъде непрекъсната. Тя е преходна, проявява се от време на време, с прекъсвания.

2. Въ духовния свѣтъ, въ свѣта на ангелитѣ, като Любовь къмъ своята душа. Затова тази по-висша проява на Любовта внася разширение и освобождение.

3. Въ Божествения свѣтъ Любовта се проявява като жива връзка между съществата съ Бога — така трѣбва да разбираме думитѣ „като Любовь къмъ Бога“. Чрезъ тази връзка съ Бога въ нашия животъ се раждатъ изобилието, свободата, радостта, веселието, обединението на всичко, смисълътъ на живота, истинскитѣ трайни връзки.

Когато помислимъ за Любовта, че се проявява извънъ времето и пространството, не може да не ни мине мисълта, че тази велика особеност на Любовта е отъ голѣмо значение за съвършенството на човѣка и на живота. Ако съвършенството седи въ Божествената Любовь, тя като се проявява извънъ времето и пространството, ние можемъ, следователно, въ всѣки най-малъкъ мигъ, който може да си представимъ, да проявимъ Любовта и следователно да бъдемъ съвършени. Така схваната тази велика мисъл, тази проява на Любовта, ни разкрива великия пътъ и възможности на нашия животъ, на нашето развитие.

Разчитайки тия мисли на Учителя за проявата на Любовта, ние разбираме, че Любовта като принципъ, която едва сега влиза въ свѣта, се проявява въ Мъдростта. Последната представя формитѣ на тази космическа проява на Любовта. Предъ нашето съзнание изпква красивата картина, че Истината е най-чистиятъ образъ, а Правдата е физическата страна на Любовта, — сиречь въ нейната проява. И понеже Божествената Любовь въ своето върховно проявление е събитие, което става извънъ времето и пространството, за устройството на нашето съзнание, което схваща нѣщата въ триизмѣрността, намъ ни става понятна още и мисълта на Учителя, че Любовта е „най-голѣмото изключение“, което може да се срѣщне въ живота, че „тя е случайно нѣщо“. Само като имаме предвидъ ограниченитѣ възможности на нашето земно съзнание, можемъ да разберемъ тази мисъл на Учителя за Любовта като „изключение“, като „случайностъ“. Интъкъ ние ще влѣземъ въ противоречие съ себе си, понеже знаемъ, че Любовта живѣе, обитава и се проявява навсѣкжде въ живота, еднакво „чрезъ малкитѣ и голѣмитѣ същества“.

Нека слѣземъ сега една октава по-долу, да видимъ, какво е схващането на Учителя за проявата на Любовта въ живота на човѣка. Ето съществениятъ мисли по този въпросъ:

„Четири сж проявитѣ на Любовта въ човѣка:

Тя действува като стремежъ въ сърцето, като чувство въ душата, като сила въ ума, като принципъ въ духа.

Това е цѣлиятъ цикълъ на човѣшкото развитие отначало до край.

Любовта като стремежъ се движи къмъ центъра на земята. Това сж коренитѣ на Любовта въ физическия свѣтъ.

Любовта като чувство се движи къмъ слънцето, къмъ Бога. Това сж клонищата на Любовта.

Любовта като сила се проявява само у гениитѣ и светиитѣ, въ Христа, у всички хора, които сж готови да защитятъ, да се жертвуватъ за една божествена кауза. Самопожертвуванието спада въ Любовта като сила. Само човѣкъ, който има умъ, може да осъществи Любовта като сила.

Любовта като принцип едва сега стъпва въ свѣта. Тя обгръща всичко. Въ нея нѣма никакви противоречия. Тя примирява всички противоречия въ свѣта. Въ нея нѣма зло, всичко е добро, възвишено. До Любовта като сила има противоречия.

Всѣки човѣкъ, за да разбере смисъла на живота, трѣбва да мине презъ всичкитѣ степени на Любовта—презъ коренитѣ ѝ—презъ Любовта като стремежъ; презъ клонетѣ ѝ—презъ Любовта като чувство; презъ цвѣтоветѣ ѝ—презъ Любовта като сила и да дойде до Любовта като принципъ, да опита божествения плодъ на Любовта (2,3).

Любовта се проявява и царува тамъ, дето има братство и сестринство. Свѣтътъ е създаденъ за добритѣ хора, дошли на земята да проявятъ Любовта си къмъ Бога (13).

Братството е основано на Любовта като чувство, чието проявление е въ душата (2).

Любовта се проявява само въ разумнитѣ същества.

Любовта—Христосъ се проявява като вътрешна свѣтлина въ ума и сърцето на хората.

Любовта се проявява въ човѣка само при едноинтензивно, силно желание да бжде мждъръ (6).

Когато Любовта се проявява въ човѣка, той вижда само красивитѣ, великитѣ и възвишенитѣ нѣща. Безъ Любовта човѣкъ е слѣпецъ (14).

Висшата, идейната Любовь се проявява като Любовь къмъ всички хора, и къмъ тия, които те ненавиждатъ и мислятъ злото. Чрезъ Любовта ти имъ служишъ постоянно, безъ тѣ да знаятъ това. Въ това седи служенето на Бога (3).

Любовта се проявява въ естествеността, непринудеността на човѣка.

Първиятъ лжчъ въ проявата на Любовта е чистотата.

Чистотата на човѣка е стремежъ къмъ самата Любовь. Когато човѣкъ добие чистотата, тогава той обиква цѣлия свѣтъ. Чистотата е ограда въ живота на човѣка.

Любовта се проявява въ най-голѣмата нищета (16)*.

Впечатлението, което добива всѣки търсещъ да проникне въ сжщината на нѣщата, е много голѣмо и красиво, когато прочете и разбере дълбоката мисль, оригиналността и правдивостта на схващането на Учителя за основнитѣ четири прояви на Любовта въ човѣка: като стремежъ въ сърдцето, като чувство въ душата, като сила въ ума, като принципъ въ духа. Смѣло може да се каже, че човѣкъ може да преброди всичката психологическа, философска, окултна и християнска литература въ свѣта и нѣма да намѣри такава оригинална и дълбока мисль, така вѣрна и истинна при това. Само този, който може да направи дълбокъ анализъ на човѣшкото естество, или по-право казано на окултенъ езикъ: само този, който познава истинското естество на нѣщата, респективно на човѣка и на Любовта, може да изкаже такава дълбока и вѣрна истина за проява на Любовта въ човѣка. Самъ Учителтъ казва, че човѣкъ е Духъ, душа, умъ и сърдце. Често прибавя къмъ това опредѣление и воля, но тя въ естеството на човѣка се явява производна, щомъ е на лице този колективитетъ, тази общностъ отъ че-

16) Свещени думи на Учителя. 1938 год.

тири члена. Тъ олицетворяватъ въ пълнота естеството на човѣка. И въ проявата на Любовта въ тия четири съставни елементи на човѣка^е можемъ да съзремъ цѣлото развитие на самия човѣкъ като едно божествено растение. То първомъ се оформя въ коренитѣ на живота и се събужда стремежътъ къмъ растене. Следъ това намира своя пѣтъ — отпраща се нагоре, къмъ слънцето, къмъ Бога, добива своето съдържание — това е чувството въ душата. Следващитѣ два процеса на развитието сж цвѣтенето — силата на ума и зрѣнето — даване на плода въ духа — божествено закръгляне на човѣшкото развитие.

Въ тия четири прояви на Любовта можемъ да видимъ не само еволюцията на човѣка, но и еволюцията на цѣлото човѣчество, неговата филогения. Думитѣ на Учителя: „Любовта като принципъ едва сега влиза въ свѣта“ ни разкриватъ цѣлата еволюция на човѣчеството, на свѣта. Следва, че свѣтътъ е миналъ презъ стадийнѣ стремежъ — корени, чувство — надземна сжщностъ, насочена къмъ възвишеното, къмъ Бога и сега живѣе въ цвѣта, въ цвѣтежа на живота, което представя силата на ума. И така е. Днешното човѣчество, днешниятъ свѣтъ преживява своята епоха на развитието на ума. До Божествения животъ, който е принципътъ, плодътъ на Любовта, човѣчеството далечъ още не е дошло. Това е новата епоха, която ще дойде и трѣбва да дойде. Въ нея ще се закръгли духовното развитие на човѣчеството. То ще заживѣе тогава своя красивъ, пълень животъ на вѣчно единство съ Бога.

И тъй, въ схващането на Учителя за четиритѣ прояви на Любовта ние виждаме едно космогонично учение за духовното развитие на свѣта, на човѣчеството и човѣка, изнесено въ една кратка, ясна, дълбоко символична форма, каквато само великитѣ мѣдрци и Учители на човѣчеството могатъ да изкажатъ. . . И много нѣщо още може да се изведе отъ тия четири кратки формули на Учителя, но нека оставимъ това на всѣки, който се позамисли върху тия прояви на Любовта.

Останалитѣ мисли на Учителя, изказани върху проявитѣ на Любовта не сж по-малко дълбоки и интересни. Анализътъ върху тѣхъ, обаче, е по-достъпенъ, по-близъкъ, по-възможенъ за всѣкиго. Той ни разкрива въ тѣхъ проявитѣ на Любовта въ живота на човѣка като братство и сестринство, като разумъ, като свѣтлина въ ума и сърцето на хората, като интензивно желание къмъ мѣдростъ, като любовъ и служба на всички хора — и къмъ ненавиждащитѣ ни, което е служене на Бога. Ние схващаме още най-красивата проява на Любовта въ човѣка като чистота, която ни прави да обичаме цѣлия свѣтъ. Накрай, ние виждаме Любовта, облѣкла най-великата дреха въ живота — естествеността и нищетата.

Необходимо е, макаръ и мимоходомъ, да се спремъ и на другъ важенъ проблемъ изъ учението на Учителя за Любовта, а именно на въпроса за мѣстото на Любовта. Ние видѣхме, че за Учителя Любовта е Божествена сжщностъ, безгранична и всепроникваща, която се проявява извънъ времето и пространството, но последствията ѝ се установяватъ въ самото време и пространство. Излизайки отъ това схващане, ясно е, че мѣстото или битието на „Любовта е извънъ всѣкакво измѣрение и пространственостъ“ (16). По какъвъ начинъ несъизмѣрното — Любовта — навлиза въ свѣта на измѣрното, това е въпросъ, еднакъвъ съ въпроса, какъ Богъ, Който е Духъ, може да се прояви въ материал-

ния свѣтъ или какъ Духътъ, душата на човѣка могатъ да се проявяватъ чрезъ тѣлото и органитъ му. На тия въпроси окултизмътъ и Новото учение даватъ правиленъ и пълненъ отговоръ. Тайната се крие въ проблемата за духовното и материално единство въ цѣлото битие. Това, обаче, е единъ голѣмъ и красивъ въпросъ за себе си, който може да бжде разгледанъ обстойно отъ гледището на Учителя. Може, все таки, да се каже, че и съвременниятъ наученъ свѣтъ е сжщо дошълъ до схващането за единство между свѣта на силитѣ — енергията и материята. И въ науката днесъ се счита, че една сила, една енергия, която е нематериална сжщностъ, добива своята материална проява при известни подходящи условия. Човѣчеството се научи да борави съ силитѣ и материята; трѣбва само една крачка по сжщия пътъ, за да се стигне до Духа, до Любовта, до Бога.

Въ пълна хармония съ схващането си за Божествената сжщностъ на Любовта, Учителътъ казва за мѣстото ѝ:

„Душата е мѣсто на Любовта. Работете за своята душа (11).

Любовта се изучава само въ свърхсъзнанието.

Любовта трѣбва да се търси въ цѣлото битие, въ което се проявява Богъ (14).“

Тѣзи нѣколко мисли сж напълно достатъчни, за да ни уяснятъ схващането на Учителя за мѣстото на Любовта. А мѣстото на Любовта е душата, свърхсъзнанието, навсѣкжде, кждето Богъ се проявява.

Душата и свърхсъзнанието сж близки понятия. Това е Божествената искра въ човѣка, това е Богъ въ човѣка.

Следва изводътъ: мѣстото на Любовта е въ единъ специаленъ, особенъ свѣтъ, който е извънъ времето и пространството. Той е Божественъ свѣтъ, въ него живѣе Богъ, Любовта. А на земята мѣстото на Любовта е навсѣкжде, проявата ѝ всѣкога, защото тя не заема мѣсто и време. — „Любовта е навсѣкжде, кждето Богъ се проявява.“

(Следва).

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането

Повече отъ 45 години Учителътъ работи въ България и презъ това време е извършилъ колосална работа. Ако разгледаме само това, което е напечатано отъ него, ще видимъ, че това сж повече отъ 100 тома беседи, лекции и пр. И колко томове има още готови за печатъ! Това е грамаденъ материалъ за проучване — богата съкровищница съ ценни знания, които хвърлятъ свѣтлина върху всички области на живота, като почнемъ отъ най-материалнитѣ, физичнитѣ и дойдемъ до най-възвишенитѣ области на духа. Всѣки въпросъ, който се зачеква въ беседитѣ и лекциитѣ, се разглежда всестранно — по форма, съдържание и смисълъ; посочватъ се факти, методи, закони и принципи, взети отъ изучаването на природата. Отъ капитална важностъ е да се разгледатъ разнитѣ въпроси на живота, като се използва огромната литература, дадена отъ Учителя. Така ще дойдемъ до едно разумно отношение къмъ природата, до разбиране на нашето истинско мѣсто въ нея и на задачитѣ ни въ днешната епоха.

За илюстрация на казаното ще видимъ въ настоящата статия, каква свѣтлина хвърля Учителътъ върху принципитѣ на дишането *).

Днесъ върху дишането има грамадна литература. Науката за дишането е станала много популярна въ днешната епоха. Въз основа на по-голѣмитѣ познания на човѣшката анатомия и физиология презъ последнитѣ нѣколко вѣка, науката за дишането се издигна до подобаващата висота. Обаче днесъ разглеждатъ повече механичната страна на дишането. Тая външна, механична страна на въпроса е важна, но за да може да се издигне дишането като първостепененъ факторъ за физичното и духовно повдигане на човѣка, трѣбва да се разбере и вътрешната му страна. Защото природата е жива. Тя не е мъртъвъ механизмъ. И ако разгледаме въпроса механически, разглеждаме го едно-странчиво. Знае се отъ физиологията, че червенитѣ кръвни тѣлца усвояватъ въ бѣлия дробъ кислорода отъ вдѣхнатия въздухъ, и тогава хемоглобинътъ, който тѣ съдържатъ, се превръща въ оксигемоглобинъ. Този последниятъ се пренася чрезъ кръвта въ тъканитѣ, дето червенитѣ

Учителя : *) По въпроса за дишането може да се прегледа следната литература отъ

1. — 13. лекция на общия класъ, год. II.
 2. — 25. лекция на общия класъ, год. II.
 3. — Функциитѣ на човѣшкия организъмъ — отъ книгата : „Служене, почитъ и обичъ“.
 4. — Основни правила на хигиената — отъ книгата ; „Езикътъ на любовта“.
 5. — Хигиенични правила — отъ книгата „Светото мѣсто“.
 6. — 18 лекция на мл. класъ, IV год.
 7. — Дишането на човѣка и животнитѣ — отъ книгата : „Просвѣтено съзнание“.
 8. — Законитѣ на дишането — отъ книгата : „Божественъ и човѣшки свѣтъ“.
 9. — За дишането, 1940 год.
 10. — Дишането — най-важниятъ процесъ въ природата — въ сп. „Житно зърно“, год. VIII, кн. II.
 11. Трансформиране на енергиитѣ — млад. класъ, 1928 г., 33. лекция.
- За б. Въ нѣкои цитати има известни разширения и допълнения, които сж взети отъ други мѣста отъ словото на Учителя.

кръвни тѣла се освобождаватъ отъ кислорода. Последниятъ отива въ тъканитѣ и причинява окислението имъ. При това окисление — единъ видъ горение — се разрушаватъ органичнитѣ вещества на тъканитѣ. И при туй разрушение се освобождаватъ топлина и други видове енергии, които сж нуждни на организма. Това е външната страна на дишането. Обаче, при по-дълбоко разглеждане на въпроса, съ това не се изчерпва всичко. Най-новитѣ научни изследвания говорятъ, че процеситѣ въ организма не могатъ да се обяснятъ съ механическото имъ изучаване.

Преди всичко, тѣлото на организма се прониква отъ тѣй наречения етеренъ двойникъ или етерно тѣло, което е седалище на жизнената сила. Тя е именно архитектътъ или строителятъ на формитѣ, и отъ нейното количество въ органитѣ зависи въ голѣма степенъ тѣхното здравословно или болезнено състояние. Даже единъ органъ, който е наклоненъ къмъ болезненостъ, ако приеме повече отъ тази прана, веднага може да се обнови, да дойде въ здравословно състояние. Здравословното състояние на органитѣ зависи отъ много условия. Едно отъ условията е количеството на жизнената сила или праната въ тѣхъ. Нея ние получаваме чрезъ храната, водата, въздухътъ, свѣтлината и пр. Ще се спремъ тукъ специално върху връзката на този въпросъ съ дишането.

Механичното разглеждане на дишането изпѣква още въ началото, когато се разглежда въпроса за качествата на въздуха. Той изпѣква и по-после, когато се говори за условията, при които човѣкъ може да усвои по-дълбокитѣ сили, които проникватъ въздуха.

Знаемъ, че въздухътъ е механична смѣсъ отъ около 20% кислородъ, 79% азотъ, малко водни пари, вжгледуоикись, рѣдкитѣ химични елементи неонъ, криптонъ, аргонъ, после известно количество микроби, прахъ и пр. Обаче, този въпросъ има и една по-дълбока страна. Ето що казва Учителътъ по това (4):

„Човѣкъ се нуждае отъ дишане, не само за да приеме въздухъ, но и за да храни своя етеренъ двойникъ. Въздухътъ съдържа особена енергия, наречена отъ индуситѣ „прана“. Други учени я наричатъ „животворно електричество“ и „животворенъ магнетизъмъ“. Вие отивате на планината не само за чистъ въздухъ, както мнозина мислятъ, но още и за праната, т. е. за животворното електричество и магнетизъмъ. Дробоветѣ приематъ праната отъ въздуха най-добре сутринята. Когато човѣкъ усвои праната чрезъ дробоветѣ си, тя веднага се разпространява по цѣлото тѣло и внася въ всички органи сила, животъ, здраве, обнова“.

И тѣй, силата иде чрезъ дишането, не само защото чрезъ него се приема кислородъ, който е нуженъ за окисление на тъканитѣ, но и защото чрезъ въздуха се приема и тая жизнена сила-прана. По тия две причини сж ясни следнитѣ думи на Учителя (3):

„Силата иде отъ бѣлия дробъ. Силенъ човѣкъ е онзи, който диша правилно. Ако не диша правилно, човѣкъ не може да бѣде силенъ. Здравитѣ хора иматъ широки и дълбоки бѣли дробове (подъ дълбочина разбираме осѣта отъ предъ назадъ). Но има връзка между храносмилателната и дихателната системи. Щомъ стомахътъ е въ исправностъ, и дробоветѣ ще бждатъ въ исправностъ. Като се храни правилно, човѣкъ и диша правилно. Щомъ диша правилно, мисълта му е права. Значи, между храненето, дишането и мисленето има известно отношение. Каквито сж процеситѣ на храненето и дишането, такъвъ ще бжде и процесътъ

на мисленето. Значи, силата на човѣка не седи само въ физическата храна. За да бѣде човѣкъ силенъ, той трѣбва да знае, какъ да използва въздуха, който диша.“

Въ Европа и Америка навсѣкжде сж разпространени индускитѣ методи за дишане. Трѣбва да се знае, че има методи, дадени въ епоха, когато народитѣ сж били въ инволюционна степенъ на развитие. Обаче сега сме въ епоха на възлизане или на еволюция. *) Ето защо индускитѣ методи за дишане, понеже сж инволюционни, не сж подходящи за европейския организъмъ. Трѣбва днесъ да се дадатъ на съвременното човѣчество методи, които да отговарятъ на фазата, въ която се намира то по настоящемъ. Ето освѣтлението на Учителя по този въпросъ (5):

„Сега като говоря за дълбокото дишане, нѣмамъ намѣрение да препорѣчвамъ специалнитѣ упражнения на индуситѣ. Тѣ иматъ специални упражнения за дишане, които не сж приложими за европейцитѣ. Ако европейцитѣ ги приложатъ, ще се натѣкнатъ на голѣми противоречия. За това ви казвамъ: Дишайте дълбоко, като се стремите да дишате плавно и ритмично“.

Тукъ изпѣква и другъ важенъ въпросъ: за връзката между вътрешния, психичния животъ на човѣка и дишането. Ето опитванията на Учителя по това (4):

„Вѣрата, надеждата, любовта, истината и знанието сж броня, която предпазва човѣка отъ разрушителнитѣ сили въ природата. Ако човѣкъ не се бронира съ тѣхъ, той ще се поддаде на тия разрушителни сили и ще стане тѣхна играчка. За да не стане това, той трѣбва да има вѣра, надежда, любовъ, знание, свѣтлина и свобода“. Въ връзка съ това Учителътъ дава и следнитѣ освѣтления (10):

„Правилното дишане е свързано съ правилното мислене, правилното чувствуване и правилното постѣпване. Когато мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ не сж прави, то и дишането не е правилно. Причината е въ следното: праната, която прониква въздуха, се задържа отъ човѣка при дишането чрезъ правата мисль, правитѣ чувства и правитѣ постѣпки. Иначе човѣкъ приема само външната страна на въздуха, безъ да се докосне по-ефикасно до тази прана и да я използва рационално. Това е единъ отъ основнитѣ закони на дишането“. Следнитѣ мисли на Учителя (7) допълватъ горното: „Добротата прави човѣка способенъ да диша като добъръ човѣкъ — създава условия за правилно дишане. Обаче има известно взаимодействие. И преди да бѣде добъръ, човѣкъ трѣбва да диша като добъръ. Дишането е първото условие, което предава на човѣка известни добродетели“.

Тукъ имаме единъ отъ най-важнитѣ въпроси за дишането. За да схванемъ това, трѣбва да знаемъ, че въздухътъ се прониква не само отъ жизнена сила или прана, но и отъ психични сили. Мисли отъ понисшъ характеръ се предаватъ чрезъ въздуха, Духовнитѣ мисли се предаватъ чрезъ етерни вълни, които проникватъ въздуха. А по възвишенитѣ мисли се предаватъ чрезъ още по-рѣдки срѣди, които сжщо проникватъ въздуха. Ще кажа нѣколко думи, за да ни стане това по-понятно.

Нали знаемъ, че човѣшката мисль може да се приема и предава

*) Вижъ статията „Инволюция и еволюция“ въ сп. „Житно зърно“, год. X, брой7—8.

телепатично, т. е. чрез мислителни радиовълни. Значи, такива мислителни радиовълни проникват въздуха. Също така и мисли от още по-висш характер проникват въздуха. Той се прониква и от божествената мисъл. Но само този може да я възприеме, чиито трептения са в хармония с трептенията на тая божествена мисъл. Именно в това отношение добротата на човъка е важно условие, за да се свърже човъкът с висшата жизнена сила и с божествената мисъл, които проникват въздуха, и да ги приеме въ себе си. Ако не е добър, човъкът ще има предимно повече механично отношение към въздуха, понеже няма да има сродство, хармония, съгласие между неговите трептения и трептенията, които отговарят на тази божествена мисъл.

Горното води към следното: човъкът, който има изобщо добър характер, ще има повече шанс за развитие, защото ще приема от въздуха повече елементи, отколкото един човък, който не е добър. Ето осветлението на Учителя по този въпрос (7):

„Който диша дълбоко и съзнателно, може да се нарече истински човък. Ако човъкът не може да приложи правилното дишане, и другите работи, които ще приложи, ще станат безпредметни. Тъ се прилагат още по-малко. За да се помогне до правилното дишане и мислене, човъкът трябва да има новото разбиране на живота, новите идеи, които днес идат да обновят човчеството и да го повдигнат до възвишената култура, която иде“. „Човъкът трябва да живее за Великото, за най-високия идеал. Дойде ли до това съзнание, той е придобил изкуството да диша правилно, да задържа въздуха в дробовите си дълго време, даже и до половин час. Този човък е господар на своето тяло. Това тяло го слуша, каквото му каже. Тялото за него е добър слуга, а пък той му е добър господар. Такъв човък свободно може да се справи с тялото си“ (7).

Хубаво е, когато човъкът ще прави дихателни упражнения — за да се реализира още по-добре скопчването с възвишения Божествени сили, които проникват въздуха — да издигне съзнанието си, като се съсредоточи върху вечни божествени истини. Ето какъв съвет дава Учителят по това (7):

„Дишайте съзнателно и с любов! Като станете от сън, преди да започнете, каква и да е работа, направете няколко дълбоки вдишки“. „Останете ли половин или един час свободни, дишайте дълбоко! Отправете мисълта си нагоре към Великото Разумно Начало в природата, свържете се с Него и дишайте ритмично. Използвайте всеки чист въздух за целта“ (5).

Виждаме от горното, колко е голъма връзката между психичното състояние на човъка и процеса на дишането. Когато дойде у човъка правата мисъл, веднага се изменя и неговото дишане. Всяка мисъл, която присъствува в човкото съзнание, неволно се отразява и върху неговото дишане — изменя дишането му. Правата мисъл даже предизвиква физиологични промени в кръвообращението, в дейността на сърцето, мускулите и пр. Тя се отразява и върху ритъма на дишането. Освен това, тя дава условия и за усвояване и на по-възви-

шенитѣ сили, които проникватъ въздуха. Учителѣтъ дава следнитѣ изяснения по този въпросъ (10):

„Можешъ да опиташъ чрезъ дишането, коя мисль е права и коя—не. Прекарай една мисль презъ съзнанието си и почни да дишашъ. Ако дишането ти не е ритмично и сърцето не бие равномерно, то мисльта не е права“. „Дойде ли нѣкоя права мисль въ васъ, провѣрете веднага, извършва ли се дишането правилно. Тая мисль, която дава потокъ на живота ви и която прави дишането ви правилно, е права“.

Тукъ трѣбва да се прибави, че както правата мисль извиква правилното дишане, така и правилното дишане дава условия за проява на правата мисль. Ето разясненията на Учителя по това (7):

„Правилното дишане обуславя правата мисль на човѣка. А като мисли човѣкъ право, издига се надъ животното. Започва да живѣе не само за себе си, но и за своитѣ ближни“.

Тукъ има и другъ важенъ законъ, който Учителѣтъ изтъква. Човѣкъ, за да приеме чрезъ дишането не само механичната смѣсь отъ азотъ и кислородъ, но и ценнитѣ елементи, които проникватъ въздуха, а именно животворната сила или праната, божествената мисль и пр., то той трѣбва въ време на дишане да има будно съзнание, да съзнава тѣхното присѣствие въ въздуха и да съзнава, че ги приема заедно съ него въ себе си. Тази именно будностъ на съзнанието улеснява тѣхното възприемане. Върху този законъ Учителѣтъ дава следнитѣ опжтвания (8):

„Дишай дълбоко и презъ време на дишането дръжъ връзка съ Разумното въ природата. Въ време на дишане мисли, че природата е разумна и че приемашъ благословенията ѝ чрезъ дишането. Мисли, че това благословение иде въ човѣка чрезъ въздуха“.

Това е загатнато и въ Свещеното писание. Въ гл. 2 на Битието е казано: „Богъ вдѣхна въ ноздритѣ му дихание на животъ, и човѣкъ стана жива душа“. Това е загатване за онѣзи животворни и разумни сили, които човѣкъ приема чрезъ въздуха при дишането.

* * *

Човѣкъ презъ всички годишни времена трѣбва да прилага дишателнитѣ упражнения, но не трѣбва по никой начинъ да пропуска пролѣтѣта, когато въздухътъ е особено богатъ съ животворната сила или праната. Тогава има приливъ на тая прана. И пропуснатото презъ този сезонъ човѣкъ не може да навакса после. Презъ четиритѣ годишни времена главниятъ приливъ на прана е презъ пролѣтѣта, а въ течение на денонощието такъвъ приливъ има сутринѣта. Ето съветитѣ, които дава Учителѣтъ въ това отношение (5):

„Вие трѣбва да прилагате дълбокото дишане. Използувайте раннитѣ утринни разходки, когато въздухътъ е пъленъ съ жизнена енергия или прана. Като наблюдавамъ лицата и походката на нѣкои млади, виждамъ, че тѣ сж остарѣли преждевременно, понеже не прилагатъ дишането. До като е на земята, човѣкъ трѣбва да мисли, да чувствува, да се движи, да диша дълбоко и да работи. Щомъ се запролѣти, започнете всѣка сутринъ да излизате на разходка. Колкото по-рано излизате, тол-

кова по-добре. Излизайте на открито, на чистъ въздухъ, далечъ отъ градския прахъ и димъ, и посветете за дишане и гимнастика поне единъ часъ. И следъ това може да започнете работата, която ви предстои презъ деня. Правите ли тѣзи разходки, работитѣ ви ще вървятъ по-добре, отколкото ако стоите въ staatъ си и работите. Очистете първо машината си, нагласете я и тогава започнете да работите съ нея. Искате ли да се лѣкувате по природосъобразенъ начинъ, трѣбва да използвате месецитѣ априлъ, май и юний, когато природата е богата съ жизнена енергия. Не могатъ ли да се използватъ тия енергии въ природата, хората изпадатъ въ положението на онзи, за когото е казано: Вода гази, жаденъ ходи. Ако знае, какъ да използва енергиитѣ на природата, човѣкъ ще спести излишни страдания и може да придобие толкова сили и идеи, че дето мине, да остави нѣщо бодро и свежо отъ себе си. Въ който домъ влѣзе, всички ще го очакватъ съ нетѣрпение и радостъ. Човѣкъ трѣбва да придобие магнетична енергия отъ природата и да даде отъ нея на своитѣ ближни!“.

Човѣкъ диша не само чрезъ бѣлия дробъ, но и чрезъ цѣлата си кожа. Ето защо, важно условие за правилното дишане е, щото кожнитѣ пори да бждатъ отворени. Това се постига не само чрезъ постоянни обливни бани (лѣтно време може това да става всѣки денъ съ слънчева вода къмъ обѣдъ), но и чрезъ пиене на гореща вода. Ето освѣтленията на Учителя по това (5):

„Първата работа на ученика е да отвори поритѣ на тѣлото си. Тѣ се отварятъ чрезъ водата, която предизвиква изпотяване. Човѣкъ, чиито кожни пори сж отворени, чувства приятна хладина по кожата си. Магическа сила се крие въ водата. Безъ нея никаква култура не сжествува. Сегашнитѣ хора пиятъ вода, както сж пили тѣхнитѣ дѣди и прадѣди. Какво е значението на водата за организма, малцина знаятъ. Че като се пие гореща вода, организмътъ се чисти, че по този начинъ се разтварятъ утайкитѣ, които сж се наслоили въ него, че водата е добъръ проводникъ на магнетизма, по това днешниятъ човѣкъ малко знае. За да се подобри кръвообращението и за да се отворятъ поритѣ, хубаво е презъ пролѣтътъ човѣкъ поне два пѣти на седмица да предизвиква изпотяване чрезъ пиене на гореща вода. Ще изпие нѣколко чаши гореща вода, въ която може да изтиска нѣколко капки лимонъ. Като се изпоти добре, ще изтрие тѣлото си съ влажна кърпа, после съ суха кърпа ще попие влагата и ще се преоблече. После може да изпие още една чаша гореща вода, за да възстанови изгубената топлина при изпотяването.“

* * *

Вдишването трѣбва да става бавно, дълбоко и ритмично. Като се задържи въздухътъ известно време, човѣкъ трѣбва да го издиша пакъ много бавно. Отъ особена важностъ е да се знае следното: задържането да става винаги при пълни гърди и никога при праздни. Знаемъ, че бѣлиятъ дробъ има обемъ повече отъ 3,500 куб. сантиметра. Обаче, при обикновеното дишане на човѣка, което е много плитко, той вдишва и издишва само около 350—400 куб. сантиметра въздухъ, а другиятъ въздухъ остава непромѣненъ! Какъ може при такова дишане човѣкъ да бжде здравъ, бодръ духомъ, да има силна паметъ, добро разположение и свѣтълъ умъ! При такова дишане всички

органи обедняват на прана и се израждатъ постепенно! Така идва преждевременното остаряване! Учителътъ дава следнитѣ съвети по това (10):

„Преди всичко човѣкъ трѣбва да прави упражнения за дълбоко дишане. Трѣбва да го научи добре. После човѣкъ трѣбва да диша и издишва презъ носа си, а не презъ устата си. Последнитѣ трѣбва да бждатъ затворени. Освенъ това, човѣкъ, когато диша, трѣбва да е спокоенъ, да не се смущава. Препоръчва се да се използватъ сутриннитѣ часове при изгрѣвъ слънце за дихателни упражнения. За начинающитѣ е хубаво да правятъ най-малко поне три пжти на день по 6 дихателни упражнения“. Като прави човѣкъ редовно упражненията за пълно ритмично дълбоко дишане, то това дишане ще стане навикъ за бѣлия дробъ презъ всѣко време.

При дълбокото дишане диафрагмата отива надолу и избутва червата надолу; тѣзи последнитѣ, като нѣматъ мѣсто, кжде да отидатъ, изкачатъ напредъ, и поради това най-първо се издува коремътъ; следъ това се издуватъ и гърдитѣ. После, при издишването коремътъ хлѣтва по-рано, а следъ това и гърдитѣ.

Отъ голѣма важностъ е задържането на въздуха при дишането. Въ време на това задържане има достатъчно време за организма да възприеме не само кислородътъ, но и правата и по-висшитѣ разумни сили, които проникватъ въздуха. Онзи, който подценява задържането на въздуха, може да прави опити и ще види, какво обновително и възродително действие има задържането на въздуха върху организма. Опитътъ е най-добриятъ методъ за провѣрка. Ето свѣтлината, която хвърля Учителътъ по този въпросъ (7):

„Изобщо човѣкъ трѣбва да има правилно отношение къмъ всичко, което върши. Като диша правилно, човѣкъ има съзнателно отношение къмъ въздуха. Не диша ли правилно, никакво правилно отношение къмъ въздуха нѣма. Колко вдишки прави човѣкъ въ минута? Малцина знаятъ това. Обикновено човѣкъ, който не диша добре, прави 20 вдишки въ минута. Който се интересува, може да изчисли, колко вдишки прави човѣкъ за единъ часъ, за 24 часа и за 365 деня. Ще видите тогава, колко разходи правятъ за васъ! Като изучавате дишането на човѣка и животнитѣ, ще видите, че тѣ се различаватъ по темпа на дишането си. Човѣкъ диша съ единъ темпъ, а животното — съ другъ. Ако човѣкъ изгуби темпа на дишането си и попадне въ темпа на животинското дишане, той придобива нѣщо животинско. Ако диша като животнитѣ, човѣкъ никога не може да има свѣтла възвишена мисль. Ти никога не можешъ да мислишъ като човѣкъ, ако дишашъ като животното.

За да изучавате темпа на човѣшкото дишане, трѣбва да наблюдавате дишането на обикновения човѣкъ, на талантливия, на гениалния и на светията. Добриятъ човѣкъ диша по специфиченъ начинъ, различно отъ дишането на лошия. Вие трѣбва да знаете разнитѣ начини, по които хората дишатъ. Ако искате да бждете добри хора, трѣбва да дишате като добри хора. Дишането е мѣрка за определяне степенъта на развитието. Който диша правилно, той може да измѣни състоянието на своята храносмилателна система и да бжде господаръ на низшитѣ сили въ себе си. За да има здравъ стомахъ, човѣкъ трѣбва да диша правилно.

(следва)

А. В. С.

Общуване съ космоса

(откъсът отъ студия)

Широчина на хоризонтитѣ и дълбочина на мисълта. Ето кое става все по-малко за хората отъ нашата съвременностъ. Ние сме измжчени въ тия затвори на съвременната условностъ. Тя ни души бавно, но настойчиво и сигурно. Както външниятъ животъ на човѣка днесъ се урежда въ една задущаща пространствена оскъдица — въ небостъргачи, които прѣчатъ на око да се кже въ свободата на просторитѣ, така и вътрешниятъ животъ е стѣсненъ въ килийкитѣ на личността — настървенъ, жаденъ за емоции и силни опияняващи усѣщания, безъ озона на духовнитѣ простори, които обновяватъ съзнанието и връщатъ човѣка къмъ забравения смисълъ на неговото съществуване.

Хората живѣятъ нѣкакъ на пластове, защото иматъ нужда отъ близостта си, но не толкова отъ духовната си близостъ, колкото отъ структурата на градския животъ, съ който живѣятъ като съ временно успокояваща отрова, защото сж забравили да черпятъ сили направо отъ природата — отъ бликашитѣ извори на нейната щедростъ.

Много сж пжтищата, които биха ни довели до изворитѣ на свѣтовната красота и хармония. Единъ мислителъ може да се докосне до нея по пжтищата на своето прозрение, единъ съзерцателъ може да ги види въ трепета на своя екстазъ, но най-достъпниятъ отъ всички и най-благословенъ пжтъ това е общуването съ тая красота, непосредственото ѣ вдишване презъ ноздритѣ на нашия животъ, презъ очитѣ ни, сърдцето ни и нашия духъ. Ние можемъ да прозремъ Свѣтовния разумъ и съвършенство въ удивителната красота и целесъобразностъ на природата, въ постоянството на законитѣ, които направляватъ живота, въ чудото на малкото зърно, посѣто въ почвата, въ което е скрита многосложността на живота. Това е леснодостъпно, просто и сърдечно опознаване. То е все едно да отвори човѣкъ широко прозорцитѣ на своята душна стая и да остави свободно да нахлуе прѣсниятъ животворенъ въздухъ на планината.

Познаваме ли ние днитѣ, които прелитатъ като стрели? Познаваме ли ношитѣ, които ни покриватъ съ своята наситена съ вълшебство тишина? Колко пжти сме заставали лице срещу лице съ вѣчността, чиято история е написана въ безмълвния вървежъ на съвездията, за да чуемъ нейното нашепване вътре въ насъ — оная неказана отъ никого думица, която цѣвнува въ душата ни и огрѣва всички мрачни ягли на нашия животъ?

Ние преживяваме почти цѣлия си животъ затворени въ ямата на нашия личенъ животъ и угнетяващъ битъ, безъ да сме имали нито веднажъ възможността да погледнемъ навънъ, да видимъ кжде сме, кжде отиваме и каква частъ отъ космоса съставлява планетата, на която сме кацнали и за която нищо не бихме узнали, ако не бѣха прозорливитѣ и гениални умове на великитѣ астрономи. Ние приличаме въ такъвъ случай на пжтникъ, който се носи съ влакъ презъ чудна планинска мѣстностъ, усѣяна съ гори, ароматни поляни, декорирани съ сияющи свѣтлинни

върхове, съ блеснали езера, но пътникът, заспалъ въ дъното на душния вагонъ, безъ да е отворилъ нито веднажъ прозореца и безъ да е зърналъ нито кѣтче отъ тая красота.

Какъвъ погледъ, какви познания и идеи може да има такъвъ човѣкъ за действителността извънъ желѣзопътния вагонъ? Нѣма ли неговата „реалностъ“ да се заключава въ тая душна обстановка, задъ спуснатитѣ завеси, всрѣдъ дима и грижата за прехраната и съня? И каква огромна разлика въ преживяванията и познанията за планината между тоя пътникъ и единъ планинаръ, който е живѣлъ съ живота на планината, дишалъ е нейния въздухъ и е слушалъ буритѣ ѝ въ късния часъ на нощта. Нѣма ли тѣ да иматъ съвсемъ чужди и непримирими възгледи за едно и сѣщо нѣщо? Такава е и разликата между хората на земята, които живѣятъ въ съвършено различни обстановки на своя духовенъ животъ. Еднитѣ, които прекарватъ цѣлото си съществуване въ душния вагонъ на личното си битие, захласнати въ дребнитѣ грижи на катадневността, и другитѣ, които сѣ разтворили прозорцитѣ на своя животъ и сѣ отправили мисль къмъ висинитѣ.

Погледнете живота, лицата и постѣпкитѣ на ония хора, които сѣ прекарвали по голѣмата частъ отъ живота си въ изучаване и съзерцаване на небето. Колкото нѣкои отъ тѣхъ и да сѣ затворени по температура, все пакъ въ тѣхъ има свѣтлина и нѣщо друго, което ги отличава отъ останалитѣ хора.

П. Г. П.

Високият идеал за личността и обществото

Идеалът е звезда-пътеводител; идеалът е извор на вдъхновение и радост, идеалът ни дава крил за подвизи и творчество. Той е образ на красота, чистота и съвършенство, който гръе пред нас и като магнит ни привлича към себе си. Без идеал — човък е заровен дълбоко въ избит на материалния живот, затворен въ ограничения на егоизма, нещастен и забравен от всички, изоставен по своя вина — „за далечни дни, за далечни времена“. Защото „природата обича само тѣзи, които имат висок идеал“. Съ тѣх тя се занимава, на тѣх щедро отпуска кредити, тѣ сж нейнитѣ любимци. Та какво сж великитѣ люде — ако не деца на природата, които сж имали висок идеал? И всѣки от нас може да заживѣе съ висок идеал и да се избави отъ тъмницата на личния егоизъмъ, да излѣзе на слънце и въздухъ и да се преобрази въ новъ човъкъ, почитанъ и обичанъ отъ всички. Но кога? Когато вмѣсто да поставя себе си центъръ на живота, той постави цѣлото, Бога срѣдоточие и пожелае на всички да бждатъ добре; когато вмѣсто да се грижи за своето лично щастие, той започне да мисли за благо на другитѣ, на народа си, на човѣчеството, на всичко живо; тогава свѣтлината на живота слънце ще го озари и ще го изведе къмъ висинитѣ на едно ново знание. Той ще намѣри себе си — своето истинско азъ. Иначе, тѣй както ние сега живѣемъ — чакаме другитѣ да ни обичатъ, почитатъ и да ни помагатъ, а ние да се радваме на тази обич и почитъ, безъ да имъ дадемъ взаимна нѣщо, — това е животъ безъ смисълъ и съдържание. Ние първи трѣбва да започнемъ да обичаме, да почитаме, да даваме, тѣй както слънцето грѣе, тѣй както изворотъ извира и дава изобилно. Това е високият идеал: да бждемъ като Слънцето, да бждемъ като Изворъ. Слънцето грѣе и не иска нищо да му се плаща. Изворотъ дава и се радва на всички, които дойдатъ да пиятъ отъ него. Цвѣтето разлива своето благоухание наоколо и радва очитѣ ни съ своята неземна красота. По умъ да бждемъ като слънцето, да носимъ свѣтлината на знанието на всички наши братя; по сърдце да бждемъ като изворъ, като чистъ планински изворъ, да утоляваме жаждата на всички жаждущи души съ живата вода на любовта; по душа — да бждемъ като цвѣтата — красиви и благоуханни, разнасящи великото благословение на небето! Това значи да бждемъ съвършени като Бога, нашия Баща, който е Любовь, Мждрость, Истина, който е Слънце на живота, изворъ на свѣтлината и източникъ на свободата. Колкото по-висок идеал има човъкъ, толкова по-бързо се движи той къмъ свѣтлината, свободата и творчеството. Колкото повече човъкъ се рждоводи и вдъхновява отъ идеала на слънчевата любовь, толкова повече и по-бързо неговото сърдце става кристално — чистъ изворъ на благородни и нѣжни чувства, а неговиятъ умъ ще свѣти съ лжчезарнитѣ лжчи на истинското знание, опитано въ живота и носещо благословение за човѣчеството. „Бждете съвършени като вашиятъ Отецъ“ — това е идеалътъ за личността, откритъ намъ отъ Христа. Бждете съвършени въ Любовта, защото Богъ е Любовь. Бждете съвършени въ Мждростта, защото Богъ е Мждрость. Бждете съвършени въ Истината, защото Богъ е Истина. Бждете съвършени въ Правдата, защото

Богъ е Правда. Бждете съвършени въ Доброто, защото Богъ е Добро. И тогава само, когато любовта се всели въ нашето сърдце, доброто стане основа на нашия животъ, мъдростта просвѣти нашия умъ, истината освободи нашата душа и закали нашата воля за творчество и подвигъ и правдата излѣе мощта на свѣтлината надъ нашия духъ, ние ще бждемъ наистина истински човѣци съ високъ идеалъ и ще можемъ да осъществимъ и обществения идеалъ на Христа:

Царството Божие на земята.

„Царството Божие не е ядене и пиене, а правда, миръ и радостъ въ Духа светаго“, казва ап. Павелъ.

Правда, миръ и радостъ въ семействата, народитѣ и човѣчеството, за които копиѣмъ всички, ще дойдатъ само тогава, когато ти и азъ и всички ние, които искаме да следваме Христа и да носимъ Неговото име, отворимъ сърдцата си за Любовта, умоветѣ си — за Мъдростта, душитѣ си — за Истината, и духоветѣ си за Христа, живия Христосъ, който е образътъ на високия идеалъ, на невидимия Богъ, дошълъ да ни покаже пътя на освобождението и безсмъртието.

Вѣчната и неутолима жажда на всѣка душа тука на земята е свободата и безсмъртието. Вѣчниятъ и неутолимъ стремежъ на всѣко общество, на всѣки народъ, на цѣлото човѣчество е свобода и хармония. Както хоръ и оркестъръ не може да имаме, докато не подготвимъ хористи и музиканти, така и нова общественостъ не може да имаме, докато не създадемъ отъ себе си свободни, любещи и разумни човѣци, които да живѣятъ въ правда, миръ и радостъ. Царството Божие — това е новиятъ общественъ порядъкъ, който идва, това е новата общественостъ, която се ражда като плодъ на индивидуалното изправление на личността. Защото каквѣто е квасътъ, такава ще бжде и заквасеното. Каквѣто е отдѣлниятъ човѣкъ, такива ще бждатъ и семейството, обществото, народътъ, човѣчеството. Да се преобрази обществото, ще рече първо да се преобрази отдѣлната личностъ. Да се образува хоръ или оркестъръ, ще рече първо да се подготвятъ отдѣлнитѣ хористи и музиканти да пѣятъ и свирятъ. Да се образува съвършено общество, ще рече първо да се научатъ хората да мислятъ, чувствуватъ и постѣпватъ право.

Идеалътъ на човѣка е да стане царъ въ своето царство, царъ на себе си и служителъ на Цѣлото. Царъ на своитѣ мисли, чувства и желания: любовъ да царува въ царството на неговото сърдце; мъдростъ да управлява въ царството на неговия умъ; истина да владѣе въ царството на неговата душа и ръководи волята му. Победата надъ низшата природа въ самитѣ насъ е най-великата победа, която човѣкъ може да спечели. Тя е по-велика отъ всички победи въ свѣта. Тя е победата на Христа, който каза на ученицитѣ си: „Въ свѣта скръбъ ще имате, но дерзайте, азъ победихъ свѣта!“ Христосъ победи злото чрезъ доброто, неправдата той победи съ правдата; умразата — съ любовта; съ мъдростъ — съ аблуждението и съ истина той победи лъжата. „Царството Божие е вътре въ васъ“. И тогава той посѣя семената на Царството Божие въ душитѣ на хората, запали Бож. огънь на Любовта, който вече се разгорява въ свѣта, ще го пречисти и преобрази,

Недѣлчо Поповъ

Тритѣ струни на живота

Първата струна, на която човѣкъ започва пѣсенята на живота, се нарича младостъ.

Въ нея се разказва за царството на Любовта и за всичката красота, откъдето хората дохождатъ...

Като буюнъ потокъ е и младостята. Победниятъ ѝ маршъ предъ нищо се не спира, защото отгоре, отъ високо, отъ незнайния свѣтъ на боговетѣ иде тя.

Но тъй както стремглаво пѣнливиятъ потокъ се спуща и престава да шуми, щомъ слѣзе въ долината, така и младостята утихва и неусѣтно човѣкъ засвирва на втората струна на живота.

Тя е пѣсень на пѣтникъ, трѣгналъ на дълъгъ пѣтъ, да търси, да разгадава тайната на всичко, що го заобикаля... но безуспѣшно. Човѣкъ се спира и чува, че е зазвучала третата струна на живота. — Старостята бавно пристѣпя и како замиращи акорди, единъ следъ другъ се редуваатъ спомени на миналитѣ дни...

Така една следъ друга заглѣхватъ тайнственитѣ струни на живота и предъ угасващия взоръ на човѣка се възправя вѣчното: „защо“?..

Нѣкога чухъ гласъ да казва: „Не кжсай струнитѣ на младостята, не кжсай ни една отъ струнитѣ на живота!.. Така, когато косата ти стане бѣла, ти нѣма да бждешъ старъ, а — мждъръ“.

Стариятъ свири на една струна глухата пѣсень на споменитѣ, а мждрецътъ свири на три струни.

Мждриятъ владѣе алхимията на живота. Неговата пѣсень е ту прекрасенъ изгрѣвъ на слънцето, ту зенитъ на живота, ту тихъ и спокоенъ залѣзъ.

Мждрецътъ е мждрецъ, защото е отговорилъ на вѣчния въпросъ „защо“?

„Защо“ за Него не съществува, защото той е свѣтлина.

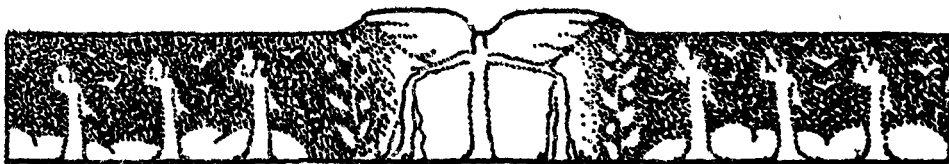
Въ тая свѣтлина предъ взора на душата се разкрива свѣтътъ на вѣчната младостъ, на вѣчната красота, отъ кждето идатъ тия, които сж закърмени съ лѣха на вѣчността. И онова, което чухъ нѣкога за тритѣ струни на човѣка, разбрахъ, че бѣха думи на Знаещъ.

Но щомъ скжса струната на младостята, човѣкъ забравя, кой е и отъ кжде иде, загубва смисъла на живота и на всѣкжде въ лабиринта на земята предъ него се явява пакъ многократниятъ въпросъ „защо“?..

Ще пита и разпитва човѣкътъ дотогава, докато срещне оня, който ще му каже: „Не кжсай струната на младостята. Не кжсай ни една отъ струнитѣ на живота“. — Не ги кжсай, защото въ незнаенъ часъ ще дойде Великиятъ, ще удари по тѣхъ и тѣ ще зазвучатъ.

Тогавъ ще чуешъ пѣсенята на свободата, ще чуешъ прекрасния химнъ на Любовта и ще се зарадвашъ като синъ на вѣчността.

Тритѣ струни на живота ни свързватъ съ оня свѣтъ, въ който нѣма млади, възрастни и стари. Онова, което е вѣчно, то нѣма степени на сравнение. Това е Любовта, единствениятъ пѣтъ къмъ нашата предвѣчна родина.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Ново посещение отъ лѣкари при Учителя

Недѣля. Пролѣтенъ день. Изгрѣвътъ е въ празднични дрехи. Навсѣкжде цѣвнали дървета, цвѣтя и свежа зеленина. Беседитѣ сж свършени. Следъ обѣдъ пристигатъ постоянно нови гости. Едни трѣгнали за разходка и пожелали да се отбиятъ да видятъ Изгрѣва. Други дошли нарочно, защото се интересуватъ отъ идеитѣ на братството. По едно време пристигатъ група лѣкари. Тѣ сж чували много за Учителя, за идеитѣ Му, за живота на Изгрѣва, и ето сега искатъ да се запознаятъ по отблизо съ Него. Тѣ сж млади, търсеци души, пълни съ сили, идеализъмъ, желание за работа.

Единъ отъ първитѣ въпроси, които задаватъ на Учителя, е:

— Кои сж основнитѣ идеи на това учение?

— Това учение е основано на единъ принципъ. Хората не сж живѣли до сега по закона на любовта. Защото любовта, за която ви говоря, е имала до сега само известно проявление въ физическия и духовния свѣтъ, но сжщината ѝ е въ божествения свѣтъ.

Характерното за любовта е, че въ нея нѣма поляризиране. Умраза въ любовта не сжществува. Не можешъ да обичашъ нѣкого и да мразишъ друго. Това е невъзможно, както не е възможно презъ единъ чучуръ да тече и сладка, и горчива вода.

Ние говоримъ за любовта, която дава най-добри условия на човѣшката душа да се развива. Тя носи три нѣща: свѣтлина, топлина и сила.

— Дали въ основата на това учение стоятъ естественитѣ науки?

— Да, разбира се. Есенно време листата почватъ да изсѣхватъ, окапватъ и се замѣстватъ съ нови. Старитѣ форми трѣбва да капнатъ и трѣбва да израстнатъ нови листа, които сж по-добре нагодени за днешното време.

Сега влизаме въ нова епоха, понеже самата земя въ космичното пространство стѣпва вече въ нова област. Лошитѣ условия вече изтичатъ.

Нали е казано въ Свещеното писание: „Слънцето ще потъмнѣе, звездитѣ ще паднатъ и луната нѣма да дава свѣтлина“. Подъ слънцето се разбира стариятъ редъ на държавитѣ. Подъ луната се разбиратъ старитѣ религиозни схващания. А подъ звезди се разбиратъ виднитѣ хора, авторитетитѣ. Ще стане промѣна въ това отношение.

Казано е още: „И тогава ще се яви знамението на Сина Человечески“. Това значи, че ще дойде новиятъ порядъкъ на нѣщата, ще дойде новото съзнание.

Нова раса иде въ свѣта, единъ новъ типъ човѣкъ се ражда днесъ въ свѣта. Той ще има по-добъръ строежъ на главата си. Разнитѣ раси се различаватъ между другото и по строежа на своята глава. У древнитѣ, низши раси Камперовиятъ жгълъ, съ който се измѣрва интелигентността на човѣка, е билъ по-малкъ, отколкото у човѣка на бѣлата раса. Но у новия типъ човѣкъ този жгълъ ще бѣде още по-голѣмъ. И тѣзи, новиятъ типъ хора, ще внесатъ новия редъ въ свѣта.

Както небето показва славата на космоса, така и човѣшкото лице показва, какво се крие въ човѣка. Природата не е нищо друго освенъ човѣкътъ, разложенъ на своитѣ части. И затова природата въ известно отношение е анатомия и физиология на космичния човѣкъ. И ние, като воюваме съ природата, воюваме съ себе си. Затова съвсемъ кривъ е изразътъ: „Трѣбва да воюваме съ природата, да я подчинимъ“. Нѣма какво да я подчинявашъ, но ще се съобразявашъ съ нейнитѣ закони.

Новото въ свѣта ще дойде по естественъ начинъ, както змията се съблича отъ старата си кожа.

Всѣки трѣбва да вѣрва въ това, което може да опита.

Всѣко прегръщение въ природата се възвръща къмъ самия човѣкъ, който го е извършилъ; то има обратно действие върху него. Този законъ важи. както индивидуално за отдѣлния човѣкъ, така и за народа. Единъ човѣкъ, който е постъпвалъ справедливо, ще има здрава основа въ живота си, ще има съответнитѣ положителни резултати.

— Вѣрвате ли въ задгробния животъ?

— Нѣма какво да вѣрвамъ въ него. То е една реалностъ, която знамъ. Животътъ е единъ. Той се изявява въ три форми: въ една гѣста материя, въ една рѣдка материя, която е преходна и въ една по-рѣдка материя.

— Безсмъртна ли е душата?

— Смъртъ нѣма въ свѣта. Смъртта е една фикция. Всичко се създава и всичко се руши. Подъ рушение разбирамъ преобразование на формитѣ.

— Къде е източникътъ, кой е изворотъ на любовта?

— Въ Духа, въ Божествения свѣтъ.

— Кой е вѣчниятъ стремежъ на човѣка?

— Любовта. Тя е единственото Божествено, което е основа на всичко. Тя е единна. Единственото нѣщо, което не се дѣли, е любовта. Единственото реално нѣщо въ свѣта, което не се мѣни, е само любовта.

Единъ отъ лѣкаритѣ, като че ли въ моментъ на едно прозрение, каза:

— Нали вие говорите за една слънчева любовъ, въ която нѣма нито едно петно, никаква сѣнка? Щомъ има сѣнка, щомъ има петно, това не е любовъ.

— Да. Човѣкътъ на любовта е най-силното сжщество на свѣта.

— Какво разбирате подъ „сврѣхчовѣкъ“?

— Човѣкъ, който носи свѣтлина, топлина и сила въ себе си.

Единъ отъ лѣкаритѣ, като че ли въ едно вътрешно просвѣтление отъ цѣлия разговоръ, каза:

— Разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ свѣтлото, необятното и чистото!

— Да. Това, къмъ което той се стреми, къмъ него се приближава! За да има човѣкъ постижение, трѣбва да има и смирение. Сми-

рениятъ човѣкъ е най-силниятъ човѣкъ. Той лесно побеждава всички противоречия, спънки и мъчнотии.

Единственото нѣщо, което дава смисълъ на живота, е любовта.

Единственото нѣщо, което дава просторъ на живота, е мъдростта.

Единственото нѣщо, което дава право на живота, е свободата, истината.

Единъ отъ лѣкаритѣ каза :

— Азъ веднѣжъ държахъ въ университета сказка, въ която казахъ: „Дано за въ бждеще да нѣма хора, които да бждатъ разпѣвани за това, че сж защищавали Истината!“

— Въ новата култура основниятъ законъ ще бжде писанъ не вънъ, но вътре въ всѣки човѣкъ.

— Кой е изходътъ отъ сегашнитѣ събития въ свѣта ?

— Следъ днешнитѣ събития въ свѣта иде едно сближение на народитѣ.

Въ свѣта иде единъ новъ планъ, нѣщо ново, една нова епоха, въ която хората ще живѣятъ като братя. Защото всички народи си иматъ мисия. Всѣки народъ си има мисия.

Иде нѣщо хубаво за всички народи.

Въ новитѣ времена всѣки народъ, който не живѣе по закона на любовта, нѣма бждеще.

Всички хора, които се преселватъ отвъдъ отъ сега нататъкъ, сж все мисионери на новитѣ идеи.

Въ свѣта сжествува една идеална държава отъ идеални хора. И тѣзи, които управляватъ тази държава, тѣ идатъ сега да оправятъ свѣта. И плана, който тѣ иматъ, ще го приложатъ.

* * *

Всички излизатъ вънъ съ свѣтли, радостни лица. Единъ отъ лѣкаритѣ ми казва :

— Колко сме радостни всички, че се срещнахме съ единъ великъ човѣкъ!

Другъ отъ лѣкаритѣ ми казва :

— Идеитѣ на Учителя сж много възвишени. Азъ още отъ детинство съмъ се стремѣлъ къмъ такива идеи.

Стрелецъ

По колелото на Зодиака

Близнаци

Единъ младенецъ съ изпъната тънка снага като фиданка свирѣ по струнитѣ на своето сърдце и пѣсенъта му е нѣжна като вечерниятъ повѣй, който кротко навежда цвѣтята. Седемъ струни смѣсватъ гласове и единъ потокъ отъ възторжена мелодия достига небесата като димътъ отъ жертвеника на Авеля, достигналъ благодатнитѣ шепи на Всемогъщия.

Единъ трогателенъ гласъ на скиталецъ меко звучи въ вечерната тишина, напоена отъ парфюма на цвѣналитѣ люлеци и буди сърдцата съ сладкия болежъ на своята мъка.

Защо е тъженъ тоя гласъ? Като загубено дете проплаква той въ топлата вечерна тишина и дири отъветъ. Какво дири тоя небесенъ зовъ въ коравата земя? Родината ли е загубилъ нѣкой тукъ, небесната родина, кждето текатъ сребърни рѣки и гласътъ на птичкитѣ е като едва дочутиятъ звънъ на идещата пролѣтъ?

Единъ младенецъ, роденъ отъ цѣлувката на слънцето и земята, възпѣва чара на единъ сънуванъ сънъ, който сънъ ще слѣзе отъ царството на сънищата, ще се облѣче съ красивитѣ одежди на земята и ще стане действителность, ще влѣзе въ нашия животъ, за да ни научи на оная тайна, която дирятъ мъдреци и знахари цѣлъ животъ.

Сега е месецътъ на мечтитѣ и измамата, но скоро ще познаемъ великата реалность на мечтитѣ и измамната цена на туй, което сме тачили за ценность.

Сега е цвѣтниятъ месецъ на любовта, но скоро ще познаемъ една нова обичъ, която ще разтвори тежкитѣ врати на нашитѣ затвори, за да дойде свѣтлината, гостенка при насъ.

За тая обичъ пѣе тоя младенецъ съ тънката стройна снага въ меката тишина на пролѣтната нощъ. За тая обичъ звъни небесната мелодия на онова съзвездие, звездитѣ на което сж наредени като лира върху модрия куполъ на небето.

Сега е цвѣтниятъ месецъ. Месецътъ на месецитѣ. Спири и вслушай се въ тишината. Ще чуешъ зова на новия човѣкъ, който изтрѣгва изъ струнитѣ на своето сърдце най-тихата и най-чаровната мелодия.

За една нова обичъ пѣе той!

Д. А-ва

ПЪСЕНЬТА НА ЖИВОТА

Като малки пеперудки тѣ летѣха
окрилени, бѣлитѣ листца,
съсь дружинки, рой снѣжинки,
въ радостна игра.

Сепнати отпърво, после
тѣ запѣха пѣсеньта
на живота и се слѣха,
както радостъ съсь скръбѣта.

Съ танцъ пленени, вдъхновени,
отлетѣха нейде много надалечъ.
Но сърдца, въ игри невинни, и вѣвъ бури
непосилни
оцѣлѣха, плодъ вързаха росенъ вечъ.

Съ пѣсни нѣжни тѣ приспаха, залюлѣха
рожбитѣ си на рѣце.
Нека вѣтрове да вѣятъ, пакъ ще зрѣятъ
на дървото плодове.

Тѣ люлѣятъ ги и пѣятъ
и ги виждатъ зрѣли вечъ.
Нѣма нищо, че листцата, снѣжнобѣли,
отлетѣха нейде много надалечъ.

КАТЪ КАПЧИЦА РОСА

Катъ капчица роса е Твоята любовъ
за моето сърце.
Че моето сърце е неразтворенъ цвѣтъ,
че майка го люлѣй
на своитѣ рѣце.
О, моето сърце
е несъбудено дете!

Катъ златоструненъ лжчъ е Твоята
любовъ

за моята душа.
Че моята душа е капчица сега,
сънува пролѣтѣта
и чака своя день,
честитъ, благословенъ,
да се разцвѣне въ красота.

Ек. М-ва.

БРАТЯ МОИ!

Братя мои!
 Срѣдъ този кървавъ вѣкъ
 на разпра, злоба и раздори,
 азъ зовъ отправямъ ви за вѣра,
 въ слънчеви простори.
 За вѣра въ красивия възходъ
 на цѣлия човѣшки родъ,
 за вѣра въ Доброто
 и въ неговото тържество.
 Братя мои,
 зова ви за борба съ злото,
 но не съ мечъ и громко слово,
 зова ви за борба,
 на злото — съ добро,
 съ велики жертвени дѣла.

О, ДАЙ МИ ТИ!

О, дай ми Ти крилата на орела,
 и волний бѣгъ на вѣтъра ми дай,
 и мощний устремъ на върха планински
 и вѣчното движение на водата.
 О, дай ми Ти на полскитѣ цвѣта
 пленителнитѣ краски, аромата
 и погледа на малкото дете,
 да видя всичко, всичко да обгърна;
 земя, небе и тайнитѣ, що криятъ тѣ.
 О, вѣченъ поривъ, света, неизмѣнна обичъ,
 о, светия си поривъ, Ти ми дай.

Загадъчни явления

Писмо на непознатъ езикъ

Това бѣше презъ общо-европейската война. Мжжъ ми бѣше офицеръ въ Ямболския гарнизонъ. Въ дома си отглеждахме Калиопа, едно момиче сираче отъ Драма, отъ гръцка народностъ. Отъ нейнитѣ думи се разбираше, че майка ѝ се казва Маламади. Азъ мислѣхъ, че тя е сж-щинската ѝ майка. Една вечеръ азъ си седя и пиша писмо до сестра си. Както пишехъ, ржката ми съ български букви написа думи на непознатъ менъ езикъ. Отъ думитѣ разбрахъ, че това е гръцки. Уплашихъ се и престанахъ да пиша. Казахъ това на мжжа си. Той каза: Имамъ единъ войникъ Теохаръ, който знае гръцки. Той дойде и преведе писмото: „Милостива госпожо, вие спасихте детето. То бѣше умирающе. Азъ съмъ ви много благодарна. Майката на Калиопа, Марионка, тази, която я е родила.

Азъ попитахъ Калиопа: „Какъ се казва майка ти? Тая майка, която ти посочи, истинска ли е?“ Тя каза: „Тя е майка ми, която ме отглежда, но истинската ми майка се казва Марионка“.

Азъ не знаяхъ тия подробности.

Съобщение, получено по необикновенъ начинъ.

Сънувамъ, че идва единъ мой братовчедъ при мене въ градъ Х. Той ми казва:

— Свърши се съ мене. Отивамъ си. Не стига, че си отивамъ, но и кжщата на баба ми тази нощъ се запали. — И ме цѣлуна по челото.

Следъ нѣколко деня получавамъ писмо за неговото преселване отвъдъ. Въ писмото се съобщаваше, че презъ тази нощъ се запалила и кжщата на баба му.

Необикновенъ сънъ

Това стана въ Габрово. Сънувамъ страненъ сънъ въ 5 часа сутринята. Чувамъ много ясно гласа на жената на единъ мой приятелъ отъ София; тя плаче и ми казва:

— Моятъ другаръ умрѣ. Тръгни веднага.

Стреснатъ отъ този сънъ, събуждамъ се и следъ малко размишление решихъ да провѣря по телефона въ София, какво става съ тѣхъ тамъ. Жената, която чухъ да ми говори на сънъ, се обажда съ плачущъ гласъ и ми казва:

— Тръгни веднага за София, понеже мжжъ ми внезапно умрѣ.

Останахъ поразенъ отъ съвпаденнето. Този ще разправамъ на всѣкиго, който срѣщна. И се питамъ: „Азъ, който спя като сомъ, на менъ ли се случи това нѣщо?“

До този моментъ въ нищо не вѣрвахъ. Но отъ този моментъ се замислихъ и си казахъ: „Има нѣщо! Азъ съмъ съ тия, които вѣрватъ“.

Отзиви, вестии, книгописъ

Жоржъ Нурижанъ за богомилството

Въ новата си книга „Българското племе въ десетъ образа“ Жоржъ Нурижанъ посвещава една глава на богомилството. Между другото той казва:

„Ни единъ отъ историцитѣ на това движение не е разполагалъ съ съчинение, написано отъ богомилитѣ. Цариградскиятъ съборъ отъ 1140 г. заповѣдалъ да изгорятъ книгата на Хризомона, която съдържа изложение на богомилското учение. Тя била последната отъ унищожениѣ книги. Сжщата участь имали и книгитѣ на западно-европейски писатели. Още презъ десетия вѣкъ богомилството се явява като първа реформация въ свѣта — отпоръ срѣщу свѣтовната лъжа и духъ на насилие, които сж намѣрили своитѣ крепости въ тогавашнитѣ държави и църкви; то разтрѣсва тогавашнитѣ европейски общества и провъзгласява свобода на съвестта, равенство и братство между всички хора и народи, за да се осжществи Царството Божие на земята и да настѣпи вѣченъ миръ.

Богомилитѣ сж упражнявали производителния трудъ въ общини, задруги или поединично. И въ двата случая тѣ сж внасяли всичко изработено въ общата каса“.

Статия въ шведски вестникъ за Всемирното братство

Въ шведския вестникъ „Bla bandet“, който излиза въ Стокхолмъ, е напечатана статия отъ Тереза Керемидчиева: „Всемирното Братство въ България“. Въ статията се излагатъ основнитѣ идеи на Учителя, принципитѣ на паневритмията, излетитѣ на Витоша и Рила и пр. Статията е придружена съ красива рилска снимка — Учителътъ държи беседа на планината.

Сп. „Просвѣта“ и въпросътъ за смъртта и безсмъртието.

Красивъ симптомъ е статията за смъртта и безсмъртието въ това списание, органъ на Просвѣтния съюзъ. Въ тази статия възторжено се говори въ полза на спиритуализма. Въ нея се привеждатъ аргументи изъ разнитѣ области на науката, философията за обосновка на спиритуализма. Между другото се казва: „Знаменитиятъ философъ Бергсонъ доказва, че мисълта не е функция на мозъка. Мозъкътъ е органъ на мисълта, но не източникъ на мисълъ. Да се приеме, че мозъкътъ чувствува и мисли, е толкова смѣшно, колкото е смѣшно да се приписва

произходът на предаденитъ въ една телеграма мисли на телеграфния апаратъ и на жицитъ, които сж само механически посрѣдници за отправяне на мислитъ. Съ физиологичнитъ процеси не може да се обяснятъ психичнитъ явления. Материалистически не може да се обясни способността да се вижда безъ очи, да се предчувствуватъ бждещи събития, да се узнава, какво става далечъ отъ насъ, или какво ще се случи въ бждеще. Тѣзи наблюдения доказватъ отдѣлното сѣществуване на духа, надаренъ съ вътрешни, независими отъ физическитъ сѣтвива, способности. Камилъ Фламарионъ цитира думитъ на една френска поетеса: „Да не ви виждамъ вече никога, о свѣтли небеса! Уви! Азъ не бѣхъ създадена, за да умра!“ Като цитира тия нейни стихове, той я утешава съ думитъ: „Не, о поети, вашитъ трептящи души не сж създадени, за да умратъ. Никоя душа не е създадена, за да умре. И небесната свѣтлина не угасва“. Експерименталната наука ни носи днесъ тая увѣреностъ.

Гигантскитъ слънца Антаресъ и др.

Въ сравнение съ другитъ слънца нашето слънце е като една малка топка. До сега Антаресъ се е считалъ за най-голѣмото слънце. Единъ другъ гигантъ е Бетелгойцъ, който обаче остава на заденъ планъ предъ Антаресъ.

Напоследъкъ сж открити слънца, два пжти по-голѣми отъ него. Тия новооткрити слънца иматъ диаметръ повече отъ хиляда пжти по-голѣмъ отъ тоя на нашето слънце. Въ една новооткрита мъглявостъ, наречена Магеланова мъглявостъ, има 500,000 звезди—сто пжти по-свѣтли отъ слънцето и 500 звезди — 10,000 пжти по-свѣтли отъ него. Ако нашето слънце би било въ тая мъглявостъ, не бихме могли да го видимъ даже и съ най-силния телескопъ. За да пжтува свѣтлината отъ единия край до другия край на тая мъглявостъ, необходими сж 6,500 години.

Ние хората и нашата слънчева система сме едно нищожество предъ величието на безграничната вселена.

* * *

Що е красотата? Защо красотата ще спаси свѣта? Отъ Ангелъ Томовъ, стр. 48. Издава книгоиздателство „Братство“ — Севлиево. Цена 6 лева. Доставя се отъ книгоиздателството.

Дарвинъ — отъ Жулиенъ Хъксли, № 6 отъ Библиотека Безсмъртни мисли — издатель Св. Славянски. Цена 60 лв. Както всички останали номера отъ тази библиотека, така и Дарвинъ представя изящно издание. Книгата е придружена съ предговоръ отъ Проф. Методи Поповъ. Разглеждането живота на Дарвина отъ Жулиенъ Хъксли върви заедно съ разглеждане на по-важнитъ проблеми отъ учението и изследванията му върху еволюцията и др. естествено-научни въпроси. Препоръчваме горещо и тази книга, както и всички останали отъ библиотеката.

Съвременни басни — томъ I — отъ Д-ръ Ил. Блъсковъ. Цена 30 лв. Изнесени сж 55 хубави басни, художествено написани, пълни съ мжд-ростъ. Д-ръ Блъсковъ е старъ ратникъ на духовната мисль въ България.

Д-ръ Ел. К.

L'UNIQUE RÉALITÉ

Une des questions les moins comprises est la question de l'amour. Nous parlons souvent de l'amour, mais nous ne savons pas agir par amour. L'amour dont on parle dans les romans, où nous voyons l'héroïne tomber en faiblesse ou le héros se tuer, est l'amour incompris. On peut s'évanouir de peur lorsqu'on pense qu'on a perdu quelque chose. Il y en a qui se tuent — non par amour, mais à cause du manque d'amour.

Lorsqu'une jeune fille entre dans un intérieur et le nettoie, y met tout en ordre, allume le feu, pétrit le pain, le fait cuire, confectionne des habits, elle fait preuve d'amour. Il en est de même lorsqu'elle peut apprendre à un jeune homme ignorant à lire et à écrire.

Lorsqu'un jeune homme se plaint qu'une jeune fille l'a trompé, il n'est pas question d'amour. L'amour ne trompe jamais. Les gens sans amour se trompent. Quand le jeune homme dit à la jeune fille: Je t'aime, il m'est impossible de vivre sans toi, tu es pour moi la lumière, sans toi ma vie n'a aucun sens, il déclame à la manière d'un acteur. C'est de l'art, mais ce n'est pas l'amour. Le jeune homme fait semblant de l'aimer parce qu'il veut lui prendre quelque chose. Si un jeune homme aime, aucune jeune fille ne peut le tromper; si la jeune fille aime, le jeune homme n'est pas à même de la tromper. Il n'y a pas eu de cas où l'onait fait du mal à celui qui aime, ou qu'on l'ait trompé. Quelqu'un dira qu'on l'a dépouillé par amour. Quand on dépouille un homme, on ne le fait pas par amour. L'amour ne peut être ni dépouillé ni partagé. L'amour est indivisible, il est un. Personne ne peut enlever l'amour de n'importe qui.

Quelqu'un dit qu'il aime un tel. Ce dernier ajoute foi à cette déclaration. Mais ce n'est qu'une façon de parler. Celui qui aime ne sait pas pourquoi il aime. On aime un tel parce qu'il est pur. Dès qu'il perd sa pureté, on ne l'aime plus. On l'aime parce qu'il est riche. Du moment qu'il perd sa fortune, on ne l'aime plus. Tant qu'il est bon, tant qu'il est sain, on l'aime — ce sont des bénédictions de Dieu. Aussitôt qu'il perd la santé, la bonté, on cesse de l'aimer.

Il y a un amour que l'on pourrait appeler amour de cabaret. Le cabaretier invite quelqu'un à goûter son excellent vin. vu qu'il entend le vendre. Celui qu'il a appelé vient, boit de son vin et lui paye. Il devient l'hôte habituel du cabaret et le visite jusqu'à ce qu'il y ait laissé tout son avoir. Dans ce cas, c'est seulement le cabaretier qui gagne; celui qui boit, que gagne-t-il? Quel est l'amour de ce cabaretier qui vend son vin à prix d'argent? Quel amour a celui qui boit le vin? Aime-t-il le cabaretier? Il aime son vin, mais pas lui. Le cabaretier aime l'argent et pas celui qui boit. Gardons-nous de cet amour!

On entend souvent dire par quelqu'un qu'il aime une personne, mais il veut lui enlever quelque chose. Il veut prendre et pense qu'il donne. Lorsque l'homme parle de l'amour, il faut qu'il sache ce qui suit: est-ce lui qui veut aimer ou veut-il que les autres l'aiment. S'il veut aimer, qu'il

ouvre sa bourse, qu'il donne; qu'il ouvre son grenier, qu'il donne; qu'il aille travailler chez ceux qu'il aime et les servir. Quand l'homme aime, il donne. Quand il veut qu'on l'aime, la question se présente autrement. Quand on l'aime, il faut qu'il remercie de ce qu'on lui donne.

On entend dire: j'aime. Cette idée n'est pas juste. Lorsque quelqu'un déclare qu'il aime, il doit savoir que l'amour ne vient pas de lui. Dans le monde, il n'y a que Dieu qui aime. Nous sommes tous des conducteurs de Son Amour. Lorsque quelqu'un aime, il est le conducteur de l'Amour de Dieu. C'est celui qui aime qui profite tout d'abord de l'Amour. Celui qui aime est un homme sain. Lorsqu'il aime, les autres ne sont pour lui qu'un moyen de manifester l'amour. Celui qui aime ne s'intéresse pas de savoir si les autres l'aiment ou non. L'important pour lui est d'aimer, d'être le conducteur de l'amour. Si ceux qu'il aime reçoivent son amour, ils en ont du profit. Celui qui n'accepte pas l'amour a la maladie en partage. Ceux qui reçoivent l'amour seront bien portants et tout leur réussira. Celui qui n'aime pas se nuit à lui-même; celui qui ne reçoit pas l'amour se fait également du mal à lui-même. Celui qui aime se fait du bien à lui-même; celui qui reçoit l'amour que les autres manifestent, se fait également du bien à lui-même. Cette loi n'admet aucun changement.

Quelqu'un désire être aimé par les autres! Il demande des autres ce qu'il peut faire lui-même. L'homme peut s'obliger à aimer; il peut devenir un conducteur de l'Amour Divin. En devenant conducteur de l'Amour, il s'élève d'abord lui-même, et il règle sa situation. En devenant conducteur de l'amour, il met sa vie en harmonie avec la suprême loi de la vie, il entre ainsi dans l'ordre établi par Dieu et sa vie s'arrange tout naturellement.

On veut savoir si l'on est aimé par les autres. Il n'y a en cela aucun sens. L'homme ne peut aimer de lui-même. Quiconque aime en reçoit l'impulsion de Dieu. S'il est fidèle à cette impulsion, il est béni. Lorsqu'il reçoit l'amour, il s'agit aussi d'une impulsion de Dieu. L'amour se manifeste de deux manières: ou bien l'homme aime, ou bien les autres l'aiment. S'il n'aime pas et ne reçoit pas l'amour, il ne peut rien accomplir et ne profiter de rien.

Aujourd'hui les gens ont honte de l'amour. Ils se gênent de dire qu'ils aiment. Ils pensent que seulement les jeunes doivent s'occuper d'amour. Certains philosophes nient même son existence. Ils prétendent qu'il n'y a pas d'amour au monde. L'amour se manifeste de différentes manières. Sa première manifestation est le réveil de l'intellect humain, le réveil du cœur humain et le réveil de l'activité corporelle de l'homme. Lorsque ce dernier étudie, il suit de nouveau une impulsion de l'amour.

Quand on sent l'amour en soi, il ne faut pas en parler. On peut parler de l'amour après l'avoir appliqué. On peut parler du pain après l'avoir goûté. On peut parler de la lumière après l'avoir reçue. L'homme ne peut se prononcer sur l'amour tant qu'il ne l'a pas éprouvé. Quand il aime qu'il ne fasse aucunement question de l'amour. Qu'il ne mentionne rien à ce sujet. Jusqu'à présent, Dieu n'a pas dit qu'il nous aime, et cependant Il a créé le monde pour nous; c'est par amour qu'Il nous a donné le soleil qui nous éclaire, le vent que nous sentons souffler, l'eau que nous voyons couler. La terre se meut par amour. Qui pousse l'oiseau à faire son nid, à couvrir, à élever ses petits? L'impulsion vient de l'amour.

Dès que l'amour visite l'homme, il devient sain et les souffrances disparaissent. L'amour transforme les souffrances en pierres précieuses. Aussi ne peut-il arriver aucun mal à celui qui aime. L'amour transforme tout mal en bien. Dès que la raison humaine se mêle de l'amour, elle en gâte les conditions.

L'amour que l'homme manifeste et le bien qui découle de lui créent son aura. L'aura est comme la peau. L'homme souffre d'une blessure à la peau, il souffre de même lorsque son aura a des déchirures. En aimant, il guérit son aura. En aimant, il tient l'arme que Dieu lui donne pour se garder. Lorsqu'il ne fait pas le bien et n'aime pas, son aura se déchire. Voilà pourquoi l'on dit: l'amour apporte la santé. Il est écrit: „Aimez vos ennemis“. En aimant ses ennemis, l'homme les désarme. Et c'est pourquoi ils ne veulent pas son amour.

Bien des gens pensent que lorsqu'ils aiment quelqu'un ils doivent le serrer dans les bras et le couvrir de baisers. L'étreinte et le baiser, cela n'est pas encore l'amour. Judas baisa le Christ, mais était-ce par amour? Le loup étreint la brebis, mais est-ce par amour? Les étreintes et les baisers doivent être comme ce que nous recevons du soleil. Le soleil nous caresse, mais par ses caresses il nous donne continuellement et lumière et chaleur et force. Si l'on pense bien d'un autre, c'est un baiser. Plus la pensée est lumineuse, plus elle contribue au bien de l'homme. Quand il aime une personne et dirige vers elle ses sentiments, c'est une étreinte.

Lorsque l'amour visite les hommes, il concilie toutes les contradictions existant entre eux. Il ne fait pas de différence. Le saint considère le pécheur comme son frère. L'amour transforme chaque faute en pierre précieuse. L'homme ne doit pas regretter d'avoir péché jusqu'à présent, mais il doit regretter de n'avoir pas appliqué l'amour dans sa vie, cet amour qui est en état de le débarrasser de toutes les contradictions. Quand l'homme devient conducteur de l'amour, un changement s'opère dans ses pensées, ses sentiments, ses actions et dans les mauvaises conditions au milieu desquelles il vit. Quand l'amour visite l'homme, sa pensée s'éclaire, son coeur s'enrichit, la santé vient en lui, la circulation du sang s'améliore, son visage rayonne, il est plein de joie et d'allégresse.

L'amour établit la plus grande harmonie dans le monde. Il est l'unique réalité. Il peut seul remplir la vie. Si l'homme est intelligent, l'amour viendra en lui. Recevons l'amour et ne nous mettons pas à philosopher à son sujet. Ne parlons pas de l'amour, mais manifestons-le. Que la volonté de l'Amour s'accomplisse!

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. ЖИТНО ЗЪРНО
която почна отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бъдещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Съячътъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. *	Основниятъ законъ
	Изъ учението на Учителя за Любовта.
А. В. С.	III. Качества на Любовта.
Боянъ Боевъ	Въ бездната на времето.
Д-ръ Ил. Стр.	Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
В. В.	Отъ клетката къмъ организма.
	Нѣщо върху главнитѣ идеи и образи въ романа—
	фрагментъ „Ученицитѣ отъ Саисъ“ отъ Новалисъ.
Изъ нашия животъ. Боянъ Боевъ :	Гости при Учителя.
Стрелецъ	По колелото на Зодияка — Ракъ.
Ек. М-ва.	Той иде !
И. Х-въ и Дим. Ан-ва :	Стихове.
Загадъчни явления	
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître :	Le bon fils.

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. *	La loi fondamentale.
	De l'enseignement du Maître sur l'Amour.
А. В. С.	III. Les qualités de l'Amour.
В. Боѣв	Dans l'abîme du temps.
Д-р Ил. Стр.	De l'enseignement du Maître sur la respiration.
В. В.	De la cellule à l'organisme.
	Quelque chose sur les idées et images principales
	du roman — fragment „Les disciples de Saïs“ de
	Novalis.
Sagittaire	La Roue du Zodiaque. Cancer.
De notre vie. В. Боѣв :	Des hôtes chez le Maître.
Ек. М-ва	Il vient !
И. Х-в и Д. Ан-ва	Vers.
Феномени енигматични.	
Еchos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	Le bon fils.
